

ANNONS

DEBATT OCH BREV

dras citat och argument och framställer i olika tonarter en förvånansvärt enhetlig bild av psykiatrin och läkemedelsindustrin som verktyg för dolda förtryckarmekanismer.

Det gör också Thomas Brante när han i april 2006 sänder in slutrapporten om det forskningsanslag på 1,3 miljoner kr som han och Eva Kärfve beviljats av Vetenskapsrådet. VR borde ha anat oråd redan vid anslagsansökan för studien »Det neurogenetiska paradigmet« – oklara frågeställningar, stora utfästelser och brist på testbara hypoteser. Där talar också om ett internatio-

nellt nätverk med bl a Steven Rose.

Den »vetenskapliga slutredogörelsen« består helt enkelt av Brantes kapitel i pamfletten »Diagnosens makt« där den antipsykiatriska bilden med hjälp av förvanskade fakta och förvrängda citat påstås vara ena sidan i en inomvetenskaplig motsättning. Han hänvisar också till andra egna publikationer som ord för ord visar sig vara samma texter med olika rubriker.

Vanna Beckman

frilansjournalist, författare, Kungälv

voxx@vanna.pp.se

DAMP-diagnosen behövs

■ I Läkartidningen 39/2007 (sidan 2822) diskuterar Josef Milerad, Läkartidningens medicinske chefredaktör, och Leif Elinder, skolläkare i Uppsala, DAMP-forskningen – ånyo får man väl tillägga.

Det jag har svårt att förstå i debatten är när Elinder skriver, att han »aldrig förnekat existensen av ADHD« men förkastar begreppet DAMP och inte utan illa dold skadeglädje konstaterar att diagnosen DAMP »aldrig blev internationellt accepterad och nu är avskaffad«.

Jag beklagar att Elinder har rätt i detta, därför att diagnosen DAMP fortfarande är mycket användbar när det gäller att beskriva svårigheter hos en alldeles speciell grupp barn, där ADHD-diagnosen inte är tillräcklig. Barn som förutom ADHD även har motoriska och perceptuella problem har betydligt större svårigheter än barn som enbart uppfyller kriterierna för ADHD.

Det är en grupp barn som på många sätt liknar barn med autismspektrumstörningar utan att till fullo nå upp till kriterierna för diagnoserna autism eller Aspergers syndrom. Däremot är det

relativt vanligt med autistiska drag och inte sällan tvångssymtom i denna grupp.

Elinder har en viss poäng i att kriterierna för ADHD-diagnosen är dåligt vetenskapligt validerade. Det gäller för övrigt för de flesta beteendediagnoser – inte minst schizofreni och personlighetsstörningsdiagnoser, vilket inte hindrar att de flitigt används.

Det finns för övrigt en logisk kullerbytta i att acceptera ADHD men inte DAMP som diagnos, eftersom DAMP per definition är ADHD plus motoriska och perceptuella svårigheter. Kravet på motoriska och perceptuella svårigheter vid diagnostisering ökar rimligtvis validiteten, eftersom dessa symtom vanligtvis har en biologisk bakgrund.

Av ovanstående skäl anser jag att diagnosen DAMP fortfarande behövs och har en funktion att fylla när det gäller diagnostisering av svårigheter hos barn. Att den ännu inte blivit internationellt accepterad är något att beklaga snarare än att glädjas över.

Lennart Lindqvist

leg psykolog, Kalmar
lennartbl@telia.com